

A parlamenti ember

*A parlamenti ember baldokol.
Holnaputánra mézliszt lesz belőle.
És mivel nincs sehol se pokol,
a föld meg nem jó angyali menyegzőre,
tizenkét millió esztendőös fejem
lehajtom a pártás bodzavirágra:
ott nyílik párás illat-öleden,
rothadt termést kínálva.*

*Hiába vagy nő és én, a férfi
kitalálhattam technikát és választott vezetőket,
fölváltották az ezer s ezer évi
istenkirályokat. De nem lett könnyebb.
Meg kellett volna állni, gondolom,
mikor még csak faekék parancsoltak,
és istenek szónokoltak minden piacon,
lábad alá tették a holdat,*

*legyetek Íziszek vagy Mirjamok, akik
eltapossák az áspiskígyót,
hogy megmentésétek a sárkányfog magvait,
míg a szárnyaslovak és flamingók
hirdetik az igét a szigettengereken
és ha ötszáz csecsemőt kellett
is föláldozni Zeusznak, azé lett a győzelem,
ki végül kifaragta az istenembert.*

*Ó nem volt semmi baj, míg a tudás
szakadékait benyálazta az ősmese meg a bit,
az elméket szénné pörzsölte az a parázs,
mit kétezer éve őrzött a bagyomány-polip
az Ég nevében. Elég volt a mennybe tapadni,
hogy az eunochok termékenyítsék meg a földet,
és az Igazságban mindig locsogott annyi
vér, hogy megszüld bárkáit a hazugság-özönnek.*

És mégis, mégis kutakodók, jaj, bolondok
 bújtak ki a méhedből, Istár modern buga:
 ez lett a csalút, nem lehetett többé boldog
 sem a kereszt alatt, sem a gangeszi szvasztika
 medrében, ki meghallotta Buddhát vagy Kopernikusz:
 megcáfolták az aszkézist és a szent könyveket,
 azóta jársz ideggyógyászhoz és ha kórházba jutsz,
 nemcsak a májad vagy a gerinced beteg,

hanem az egész város, az egész Európa.
 Mit kezdjünk az atombombákkal és kezelt génekkel,
 mikor imáit a templomtorony már hiába bongja,
 és a tű foka sincs és ha egy nép felkel,
 országházat emel, de ott százlábúak hegedülnek,
 természettudósok és révült közgazdászok,
 számítják ki, mikor lehet egy forradalom ünnep
 vagy csak rágalom, mit egy pénz-skorpió rádfog.

„De mikor nem lehetett, csak előre menni!”
 kiáltod. A modernség örületet hozott,
 míg a szabadság többet ér, mint valamennyi
 hittétel vagy babona s különben sem tudok
 szebb pillanatokat eléd tenni, mint
 amikor saját testiünkől teremtünk édent
 és a kiűzetés okozhatott öröklétnyi kint,
 a szerelemben végre ott találtalak téged

és nem holmi istenszülőket, kiknek nincs teste
 és ha már el kell pusztulnia a földnek,
 nem kell sírnunk egymásra szögezve,
 szerelmem. Hogy a kozmosz se döbbsen
 magunkra, arról csak az ősképed tebet.
 Éppen a fejlődés-mámor nem súghatja meg, hogyan
 viseljük el a naprendszer-végzetet.
 Aki az Olimposzhoz visszarohan,
 az se utazhat, csupán az atommagokon át.

*A dolgoknak megérintettük azt a fölgerjedő
dühét, melyről nem tudhattuk, hogy tabu.
Nem tudhattuk, hogy ami az elemekben a jövő,
az a mi agyunkban valami szörnyeteg-szomorú
tegnap lesz. Senki sem ismeri a célt.
Nem lehetsz, édesem, olyan ostoba,
hogy a tudáson-inneni megváltást reméld,
az újevangelium Szüsziphosz régi mítosza:*

*görgesd csak fölfelé a politikai sziklát,
ki tudja, mi a hegy, mi a történelem?
Ha az embert géppé is ficamítják,
nem táncolbat csak azon a helyen,
hol ősei a dalokat nemzették és a szerszámok
meg az esze leleplezték: a mindenségben
virágzás van, de téboly is és álnok
törvények: a miért igen és a miért nem*

*teológiai kérdését kár föltenni, szívem!
A szikla ledörög. A parlamenti ember fölgurítja.
„Árnyéka vagyunk valamennyien”,
ezt egy költő a tengerpartra írta.
Én meg csak a rettegést adagolom:
minden nap szeretném oltani egy kicsit,
szánakozva a gőgösen málló országházakon,
„régén elzengtek” húsvét-napjaik.*

*A parton állunk, kapaszkodunk a rögbe, társam.
Az a hullám viszel, mely földobott.
Nem változik kezünk meg a halálban:
ha menni kell, az enyémre kulcsolod.
„Együtt kibírjuk!” – ez az én himnuszom.
A modern ember legyen még modernebb,
kvantummechanika és magyar nőszírom,
libidó és paradicsomkertek, paradicsomkertek.*

Szerelem-búsvét

Besenyei kertek alatt, ajaj-ajajajaj!
 folyik a szerelem-patak, ajaj-ajajajaj!
 aki abból sokat iszik, ajaj-ajajajaj!
 sej, a babájától elbúcsúzik, ajaj-ajajajaj!

Mert én abból sokat ittam, ajaja-ajajajaj!
 itt egy pecsétes halottam, ajaj-ajajajaj!
 Az ő nyelve fényes korbács, ajaj-ajajajaj!
 sej, engemet sohase látsz, ajaj-ajajajaj!

De zöld szemét ma is látom, ajaj-ajajajaj!
 nádas, ebihalas lápon, ajaj-ajajajaj!
 Abol annyit nevetettem, ajaj-ajajajaj!
 sej, szépségét balál ellen, ajaj-ajajajaj!

De még annyit is jól tudok, ajaj-ajajajaj!
 illatától elájulok, ajaj-ajajajaj!
 Szoknyájától táncha rándul, ajaj-ajajajaj!
 sej, a lábom szélforgásul, ajaj-ajajajaj!

Szerelem-fám, azért nőttél, ajaj-ajajajaj!
 búsumba, mert nem szerettél ajaj-ajajajaj!
 Nem tiltottál, nem is hívtál, ajaj-ajajajaj!
 sej, mikor annyi tüzet ittál, ajaj-ajajajaj!

Annyi lángot s annak üszkét, ajaj-ajajajaj!
 mint a boldogságnak ölet, ajaj-ajajajaj!
 mint a vizek a szívemben, ajaj-ajajajaj!
 sej, képed hordják fölébrednem, ajaj-ajajajaj!

Itt ébredtem, te nem vártál, ajaj-ajajajaj!
 már az Árnyaktól koldultál, ajaj-ajajajaj!
 Átkok, árnyak, fölfallhattok, ajaj-ajajajaj!
 szerelem-búsvét maradok, ajaj-ajajajaj!